Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

11. mai 2023*

Eelotsusetaotlus – Maanteevedu – Ühiseeskirjad autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsemise tingimuste kohta – Määrus (EÜ) nr 1071/2009 – Artiklid 6 ja 22 – Riigisisene õigusnorm, mis võimaldab üle kanda kriminaalvastutuse autojuhtide sõidu- ja puhkeajaga seotud väga raskete rikkumiste eest – Nende rikkumiste eest määratud karistuste arvesse võtmata jätmine autoveo-ettevõtja hea maine hindamisel

Kohtuasjas C-155/22,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Landesverwaltungsgericht Niederösterreichi (Alam-Austria liidumaa halduskohus, Austria) 3. märtsi 2022. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 3. märtsil 2022, menetluses

RE

versus

Bezirkshauptmannschaft Lilienfeld,

menetluses osales:

Arbeitsinspektorat NÖ Wald- und Mostviertel,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president A. Prechal, kohtunikud M. L. Arastey Sahún (ettekandja), F. Biltgen, N. Wahl ja J. Passer,

kohtujurist: J. Richard de la Tour,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– RE, esindajad: *Rechtsanwälte* A. Bajraktarevic ja D. Schärmer,

– Austria valitsus, esindajad: C. Leeb, A. Posch ja J. Schmoll,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

– Euroopa Komisjon, esindajad: P. Messina ja G. Wilms,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. oktoobri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 1071/2009, millega kehtestatakse ühiseeskirjad autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsemise tingimuste kohta ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 96/26/EÜ (ELT 2009, L 300, lk 51) (muudetud nõukogu 13. mai 2013. aasta määrusega (EL) nr 517/2013 (ELT 2013, L 158, lk 1) (edaspidi „määrus nr 1071/2009“)), artikli 6 lõiget 1 ja artiklit 22.

2 Taotlus on esitatud RE ja Bezirkshauptmannschaft Lilienfeldi (Lilienfeldi piirkonna haldusasutus, Austria) (edaspidi „haldusasutus“) vahelises kohtuvaidluses mitme karistuse üle, mille haldusasutus oli RE-le määranud eelkõige autojuhtide sõidu- ja puhkeaegu käsitlevate liidu õigusnormide rikkumise eest.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Määruse nr 1071/2009 põhjendustes 1, 2 ja 4 on märgitud:

„(1) Autoveo siseturu väljakujundamine õiglastel konkurentsitingimustel nõuab ühiseeskirjade ühtset kohaldamist kaupade autoveo-ettevõtja ja sõitjate autoveo-ettevõtja tegevusalale („autoveo-ettevõtja tegevusala“) lubamisel. Selliste ühiseeskirjade eesmärk on tõsta autoveo-ettevõtjate kutsekvalifikatsiooni, ratsionaliseerida turgu ning parandada autoveo-ettevõtjate, nende klientide ja majanduse kui terviku huve silmas pidades teenuste kvaliteeti ja liiklusohutust. […]

(2) Nõukogu 29. aprilli 1996. aasta direktiiviga 96/26/EÜ (siseriiklike ja rahvusvaheliste vedude maanteeveo-ettevõtja ja [sõitjate] autoveo-ettevõtja tegevusalale lubamise, nende diplomite, tunnistuste ja muude kvalifikatsiooni tõendavate dokumentide vastastikuse tunnustamise ning kõnealuste ettevõtjate asutamisvabaduse õiguse soodustamise kohta) [(EÜT 1996, L 124, lk 1; ELT eriväljaanne 06/02, lk 285)] on kehtestatud miinimumtingimused autoveo-ettevõtja tegevusalale lubamise ning selleks nõutavate dokumentide vastastikuse tunnustamise kohta. Kogemused, mõjuhinnang ning erinevad uuringud näitavad siiski, et liikmesriigid kohaldavad kõnealust direktiivi ebaühtlaselt. Selline ebaühtlus põhjustab mitmeid negatiivseid tagajärgi, eelkõige konkurentsimoonutusi, turu vähest läbipaistvust, ebavõrdset kontrollitaset ja ohtu, et ettevõtjad värbavad madala kutsekvalifikatsiooniga töötajaid, kes eiravad liiklusohutus- ja sotsiaaleeskirju või ei järgi neid täielikult ning see võib sektori mainet kahjustada.

[…]

(4) Seetõttu tuleks ajakohastada kehtivaid autoveo-ettevõtja tegevusalale lubamise eeskirju, et tagada nende ühtlasem ja tõhusam kohaldamine. […]“.

4 Määruse artikli 1 lõikes 1 on sätestatud:

„Käesoleva määrusega reguleeritakse autoveo-ettevõtja tegevusalale lubamist ja sellel tegevusalal tegutsemist.“

5 Määruse artikli 2 punktis 5 on veokorraldaja määratletud kui „ettevõtja poolt tööle võetud füüsiline isik, või juhul, kui ettevõtja on füüsiline isik, siis nimetatud isik või, kui see on ette nähtud, tema poolt lepinguga määratud mõni muu füüsiline isik, kes juhib tegelikult ja pidevalt kõnealuse ettevõtja veotegevust“.

6 Sama määruse artikli 3 „Nõuded autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsemiseks“ lõike 1 punktis b on ette nähtud, et autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsevad ettevõtjad peavad olema „hea mainega“.

7 Määruse nr 1071/2009 artiklis 6 „Hea maine nõuet käsitlevad tingimused“ on sätestatud:

„1. Liikmesriigid määratlevad vastavalt käesoleva artikli lõikele 2 tingimused, millele ettevõtja ja veokorraldaja peavad vastama käesoleva määruse artikli 3 lõike 1 punktis b sätestatud hea maine nõude täitmiseks.

Kui liikmesriik otsustab, kas ettevõtja vastab nimetatud tingimusele, võtab ta arvesse ettevõtja, tema veokorraldajate, tegevdirektori ja liikmesriigi poolt määratavate asjakohaste isikute tegevust. Kui käesolevas artiklis viidatakse süüdimõistmisele, karistusele või rikkumisele, hõlmab see ettevõtja enda, tema veokorraldajate, tegevdirektori ja liikmesriigi poolt määratud asjakohaste isikute süüdimõistmist, karistusi või rikkumisi.

Esimeses lõigus osutatud tingimused sisaldavad vähemalt järgmist:

[…]

b) veokorraldajat või autoveo-ettevõtjat ei ole ühes või enamas liikmesriigis süüdi mõistetud ja talle ei ole määratud karistusi selliste ühenduse eeskirjade raskete rikkumiste eest, mis puudutavad eelkõige:
i) juhtide juhtimis- ja puhkea[e]ga, tööaega ja sõidumeerikute paigaldamist ning kasutamist,

[…]

2. Lõike 1 kolmanda lõigu punkti b kohaldamisel,

a) kui veokorraldaja või veoettevõtja on ühes või enamas liikmesriigis süüdi mõistetud raskes kuriteos või talle on määratud karistus IV lisas esitatud ühenduse eeskirjade kõige raskemate rikkumiste eest, viib selle ettevõtja asukohaliikmesriigi pädev asutus asjakohaselt ja õigeaegselt läbi nõuetekohase haldusmenetluse, mis vajaduse korral hõlmab asjaomase ettevõtja valduste kontrollimist.

Menetlusega määratakse kindlaks, kas konkreetsete asjaolude tõttu kujutaks hea maine kaotamine endast antud juhul ebaproportsionaalset meedet. Igat sellist järeldust tuleb nõuetekohaselt põhjendada ja õigustada.

Kui pädev asutus leiab, et hea maine kaotamine kujutaks endast ebaproportsionaalset meedet, võib ta otsustada, et hea maine on puutumata. Sellisel juhul kantakse põhjused riiklikku registrisse. Selliste otsuste arv näidatakse artikli 26 lõikes 1 osutatud aruandes.

Kui pädev asutus leiab, et hea maine kaotamine ei kujuta endast ebaproportsionaalset meedet, viib süüdimõistmine või karistus hea maine kaotamiseni;

[…]“.

8 Määruse artikli 12 „Kontroll“ lõikes 1 on sätestatud:

„Pädevad asutused jälgivad, et nende poolt autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsema lubatud ettevõtjad vastavad pidevalt artiklis 3 sätestatud nõuetele. […]“.

9 Määruse artikli 13 lõikes 3 on sätestatud:

„Kui pädev asutus täheldab, et ettevõtja ei vasta enam ühele või mitmele artiklis 3 sätestatud nõudele, peatab või tühistab ta autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsemiseks antud loa hiljemalt käesoleva artikli lõikes 1 osutatud tähtaegade möödudes.“

10 Sama määruse artiklis 22 on sätestatud:

„1. Liikmesriigid kehtestavad eeskirjad karistuste kohta, mida kohaldatakse käesoleva määruse sätete rikkumise korral, ning võtavad kõik vajalikud meetmed nende rakendamise tagamiseks. Ettenähtud karistused peavad olema tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad. Liikmesriigid teatavad kõnealustest meetmetest [Euroopa K]omisjonile hiljemalt 4. detsembril 2011 ning nende hilisematest muudatustest nii ruttu kui võimalik. Liikmesriigid tagavad, et kõiki selliseid meetmeid kohaldatakse ettevõtjate suhtes ilma neid kodakondsuse või asukoha alusel diskrimineerimata.

2. Lõikes 1 osutatud karistused hõlmavad eelkõige veo-ettevõtja tegevusalal tegutsemise loa peatamist, loa tühistamist ja kahtlusaluse veokorraldaja tegevusalale sobimatuks tunnistamist.“

11 Määruse nr 1071/2009 IV lisa sisaldab loetelu sama määruse artikli 6 lõike 2 punktis a osutatud kõige raskematest rikkumistest.

Austria õigus

12 Vastavalt 31. jaanuari 1991. aasta halduskaristuste seaduse (Verwaltungsstrafgesetz) (*BGBl.* 52/1991) põhikohtuasjas kohaldatava redaktsiooni (edaspidi „VStG“) § 9 lõike 2 viimasele lausele võivad isikud, kellel on õigus esindada äriühingut suhetes kolmandate isikutega, määrata vastutavaks töötajaks ühe või mitu isikut, kes ei kuulu nende isikute ringi, kellel on õigus esindada äriühingut suhetes kolmandate isikutega ja kes vastutavad teatavaid ettevõtte territoriaalselt või materiaalselt piiritletud tegevusvaldkondi puudutavate halduseeskirjade järgimise eest.

13 Vastavalt 18. märtsi 1994. aasta kaubanduse, käsitöö ja tööstuse seadustiku (Gewerbeordnung) (*BGBl.* 194/1994) põhikohtuasjas kohaldatava redaktsiooni § 91 lõikele 2 võib tööstus- või käsitöönduslikku tegevusega tegelevalt juriidiliselt isikult võtta kutsealal tegutsemise loa üksnes

juhul, kui loa tühistamise põhjused on seotud füüsilise isikuga, kellel on märkimisväärne mõju majandustegevusele, ja kui kutsetegevusega tegelev üksus ei ole seda füüsilist isikut ametiasutuse poolt selleks määratud tähtaja jooksul kõrvale jätnud.

14 Vastavalt 31. augusti 1995. aasta kaubaveoseaduse (Güterbeförderungsgesetz) (*BGBl.* 593/1995) põhikohtuasjas kohaldatava redaktsiooni § 5 lõikele 2 – välja arvatud määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõikes 1 reguleeritud juhtudel – ei ole veoettevõtja hea maine tõendatud eelkõige juhul, kui taotlejale, kutsealal tegutsemise loa omanikule või veokorraldajale on lõplikult mõistetud enam kui kolme kuu pikkune vabadusekaotuslik karistus või rahatrahv rohkem kui 180 päevamäära ulatuses või kui ta on raskelt rikkunud eeskirju, mis kehtivad asjaomase kutseala või kaubaveo palga- ja töötingimuste valdkonnas, eelkõige seoses autojuhtide sõidu- ja puhkeajaga.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

15 H.Z. GmbH, kes on rahvusvahelise kaubaveo valdkonnas tegutsev autoveo-ettevõtja, määras RE vastutavaks töötajaks VStG § 9 lõike 2 viimase lause tähenduses. Selle volituse alusel võttis RE vastutuse tööajaseaduse (Arbeitszeitgesetz, edaspidi „AZG“) sätete järgimise eest.

16 Haldusasutus määras 11. jaanuari 2019. aasta otsusega (edaspidi „vaidlusalune otsus“) RE-le kui H.Z-i vastutavale töötajale mitu trahvi põhjendusel, et rikutud on AZG sätteid koostoimes esiteks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2006. aasta määrusega (EÜ) nr 561/2006, mis käsitleb teatavate autovedusid käsitlevate sotsiaalõigusnormide ühtlustamist ja millega muudetakse nõukogu määrusi (EMÜ) nr 3821/85 ja (EÜ) nr 2135/98 ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EMÜ) nr 3820/85 (ELT 2006, L 102, lk 1) (muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. veebruari 2014. aasta määrusega (EL) nr 165/2014 (ELT 2014, L 60, lk 1)), ning teiseks määruse nr 165/2014 teatud sätetega.

17 Täpsemalt ei olnud RE kavandanud S.R-i – ühe H.Z-i juures töötavatest autojuhtidest – tööaega selliselt, et viimane oleks saanud kinni pidada ööpäevasest sõiduajast, mis on kehtestatud määrusega nr 561/2006 (mida on muudetud määrusega nr 165/2014). RE ei olnud lisaks kandnud hoolt selle eest, et S.R. peaks kinni sõidumeeriku kasutamisega seotud kohustusest, mis on ette nähtud määruses nr 165/2014, eelkõige mis puudutab kohustust teatavad andmed manuaalse sisestusseadme abil juhikaardile kanda, kusjuures selle viimase kohustuse rikkumine kujutab endast Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. märtsi 2006. aasta direktiivi 2006/22/EÜ, mis käsitleb nõukogu määruste (EMÜ) nr 3820/85 ja (EMÜ) nr 3821/85 rakendamise miinimumtingimusi seoses autovedudega seotud sotsiaalõigusnormidega ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 88/599/EMÜ (ELT 2006, L 102, lk 35), III lisa alusel väga rasket rikkumist.

18 Teo toimepanemise ajal oli H.Z-il rahvusvahelise kaubaveo litsents. Tema äriregistrisse kantud juhatuse liige oli samal ajal ka veokorraldaja. RE omalt poolt ei olnud ei veokorraldaja ega volitatud isik, kellel oli H.Z-i esindamise õigus kolmandate isikute ees. RE-l ei olnud ka märkimisväärset mõju H.Z-i majandustegevusele.

19 Vaidlusaluse otsuse vastuvõtmiseni viinud kriminaalõiguslikku laadi haldusmenetluse algatamise kuupäeval oli RE karistusregistris märge 113 jõustunud karistuse kohta, millest ainuüksi 65 olid määratud liidu õiguse rikkumiste eest, mis pandi toime H.Z-is kui autoveo-ettevõtjas. Selle äriühingu kui autoveo-ettevõtja head mainet ei olnud kunagi nende rikkumiste seisukohast analüüsitud.

20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus, Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Alam-Austria liidumaa halduskohus, Austria), tühistas 29. mai 2020. aasta kohtuotsusega vaidlusaluse otsuse, kuna ta kahtles, kas VStG § 9 lõike 2 viimane lause on kooskõlas määrusega nr 1071/2009. Nimetatud kohus leidis, et tema menetluses olevas kohtuasjas käsitletavad riigisisesed õigusnormid ei saa olla RE-le määratud karistuste õiguslik alus, kuna haldusmenetlus, mille tulemusel need karistused määrati, ei võimaldanud H.Z-i hea maine kontrolli ega seega viimasele võimaliku karistuse määramist. Kohtu sõnul ei saa RE-le karistuse määramise korral ühtegi teist isikut samade tegude eest karistada.

21 Eelkõige märkis eelotsusetaotluse esitanud kohus kõigepealt, et määruse nr 1071/2009 artikli 22 kohaselt peavad liikmesriigid võtma kõik vajalikud meetmed tagamaks, et määruse rikkumise eest ette nähtud karistused, sealhulgas hea maine kaotamise korral autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsemise loa tühistamine, nagu on ette nähtud nimetatud määruse artiklis 6, oleksid tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad. Hea maine kaotuse üks alustest on määratud karistus liidu õigusnormide tõsise rikkumise eest autojuhtide sõidu- ja puhkeaja valdkonnas. Sellest järeldub, et kõnealune karistuslikku laadi haldusmenetlus kujutab endast meedet määruse nr 1071/2009 artikli 22 tähenduses.

22 Seejärel märkis nimetatud kohus, et vastutav töötaja VStG § 9 lõike 2 viimase lause tähenduses ei ole „liikmesriigi poolt määratud asjakohane isik“ määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 teise lõigu tähenduses. Niisuguse määramise seisukohast asjakohased riigisisesed õigusnormid – ehk kaubaveoseaduse põhikohtuasjas kohaldatava redaktsiooni § 5 lõige 2 ning kaubanduse, käsitöö ja tööstuse seadustiku põhikohtuasjas kohaldatava redaktsiooni § 91 lõige 2 – puudutavad vastavalt ainult tegevusalal tegutsemise loa omanikke ja isikuid, kellel on märkimisväärne mõju majandustegevusele, ehk niisuguse osaühingu puhul nagu H.Z. juhatuse liiget kaubandusõiguse tähenduses või osaühingu enamusosanikku. Eespool viidatud riigisiseste õigusnormide kohaselt ei saa seega karistused, mis on VStG § 9 lõike 2 viimase lause tähenduses vastutavatele töötajatele määratud autojuhtide sõidu- ja puhkeaega käsitlevate liidu õigusnormide väga raske rikkumise eest – nagu RE-le etteheidetavad rikkumised –, kahjustada asjaomase autoveo-ettevõtja head mainet ning seetõttu ei võeta niisugusi karistusi arvesse selle ettevõtja hea maine hindamisel ning need ei anna alust hea maine kontrollimiseks.

23 Lõpuks leidis eelotsusetaotluse esitanud kohus, et tulemus, milleni riigisisese õiguse kohaldamine viib, on vastuolus määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 eesmärgiga ega võimalda tagada – vastupidi selle määruse artikli 22 ettekirjutustele – kriminaalmenetlusega seotud riigisiseste sätete, mis käsitlevad veoettevõtja hea maine kontrolli, hoiatavat mõju.

24 Nimetatud kohus leidis sisuliselt, et tema menetluses olevas kohtuasjas sai tagada kriminaalõiguslikku laadi haldusmenetluse kooskõla liidu õigusega üksnes nii, et RE-le ei määratud karistust, mis ei võimaldanud seda eesmärki saavutada, ning seetõttu jäeti VStG § 9 lõige 2 kohaldamata.

25 Verwaltungsgerichtshof (Austria kõrgeim halduskohus) tühistas 21. juuli 2021. aasta kohtuotsusega Landesverwaltungsgericht Niederösterreichi (Alam-Austria liidumaa halduskohus) otsuse, leides, et eelotsusetaotluse esitanud kohtul ei olnud vaja kontrollida, kas karistus määrati RE-le nii, et see andis vastavalt määrusele nr 1071/2009 aluse hea maine kohustuslikuks kontrolliks.

26 Verwaltungsgerichtshof (kõrgeim halduskohus) otsustas kõigepealt, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu hinnang, mille kohaselt autojuhtide sõidu- ja puhkeaega käsitlevate liidu õigusnormide rikkumiste puhul saab kriminaalvastutus tekkida ainult tegevdirektoril kaubandusõiguse tähenduses, mitte vastavalt VStG § 9 lõikele 2 määratud vastutaval töötajal, ei tulene määrusest nr 1071/2009. Verwaltungsgerichtshofi (kõrgeim halduskohus) sõnul tuleb nende rikkumiste puhul lähtuda tööandja või vastutava töötaja kriminaalvastutuse põhimõttest.

27 Seejärel otsustas see kohus, et Landesverwaltungsgericht Niederösterreichi (Alam-Austria liidumaa halduskohus) hinnang, mille kohaselt üksnes vastutava töötaja karistamine ei võimalda võtta asjaomaselt autoveo-ettevõtjalt määruse nr 1071/2009 artikli 22 tähenduses tegeliku karistusena autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsemise luba, ei ole käesoleva menetluse seisukohast asjakohane, kuna menetlus ei puudutanud niisugust tühistamist.

28 Lõpuks lisas Verwaltungsgerichtshof (kõrgeim halduskohus), et määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 teine lõik ei välista ja näib ka hoopis viitavat sellele, et niisuguse tühistamismenetluse raames tuleb arvesse võtta ka karistusi, mis on määratud vastutavatele töötajatele kui liikmesriigi – käesoleval juhul VStG § 9 alusel – määratud asjaomastele isikutele.

29 Pärast seda, kui Verwaltungsgerichtshof (kõrgeim halduskohus) tühistas eelotsusetaotluse esitanud kohtu 29. mai 2020. aasta otsuse, oli kriminaalõiguslikku laadi haldusmenetlust lahendaval eelotsusetaotluse esitanud kohtul, kellele kohtuasi tagasi saadeti, endiselt needsamad selles kohtuotsuses väljendatud kahtlused seoses küsimusega, kas VStG § 9 lõike 2 viimane lause on kooskõlas määrusega nr 1071/2009.

30 Neil asjaoludel otsustas Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Alam-Austria liidumaa halduskohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas liidu õigust tuleb tõlgendada nii, et sellega on kooskõlas liikmesriigi õigusnorm, mis võimaldab veoettevõtjas kriminaalõiguslikult vastutavatel isikutel kanda oma vastutuse selliste ühenduse õiguse sätete väga raskete rikkumiste eest, mis reguleerivad autojuhtide sõidu- ja puhkeaega, konsensusliku kokkuleppe alusel üle füüsilisele isikule, kui sellise ülekandmise tulemusena jääb ära liikmesriigi õigusnormide kohaselt ainult ülekandva kriminaalõiguslikult vastutava isiku karistamise korral ettenähtud hea maine kontrollimine määruse nr 1071/2009 tähenduses?“

Eelotsusetaotluse vastuvõetavus

31 Kõik Euroopa Kohtule kirjalikke märkusi esitanud huvitatud isikud vaidlevad vastu eelotsusetaotluse vastuvõetavusele.

32 Kõigepealt väidavad kõik huvitatud isikud, et põhikohtuasja kriminaalõiguslikku laadi haldusmenetlus ei ole määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 2 punktis a nimetatud menetlus, kuna selle eesmärk ei ole mitte H.Z-i hea maine kontrollimine, vaid RE-le AZG-i rikkumiste eest trahvi määramise otsuse õiguspärasuse kontrollimine. Määruse nr 1071/2009 tõlgendusel, mida eelotsusetaotluse esitanud kohus taotleb, ei ole seega mingit seost põhikohtuasja faktiliste asjaolude või esemega või see puudutab hüpoteetilist probleemi.

33 RE sõnul tuleneb eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimuse hüpoteetilisus ka asjaolust, et talle süüks pandavad rikkumised ei kuulu määruse nr 1071/2009 IV lisas nimetatud kõige raskemate rikkumiste loetellu selle määruse artikli 6 lõike 2 punkti a tähenduses, mistõttu on igal juhul selgelt täitmata tingimus, millest on seatud sõltuvusse riigisiseste asutuste poolt niisuguse menetluse algatamine, mis võimaldab kontrollida, kas hea maine kaotus kujutab endast selles sättes ette nähtud ebaproportsionaalset meedet.

34 Seejärel ei nõustu Austria valitsus eelotsusetaotluse esitanud kohtu tõlgendusega, mille kohaselt ei kuulu vastutavad töötajad VStG § 9 lõike 2 viimase lause tähenduses nende isikute kategooriasse, kelle käitumine võib kahjustada ettevõtja head mainet. Selline tõlgendus, millel põhineb eelotsuse küsimus, on vastuolus Verwaltungsgerichtshofi (kõrgeim halduskohus) praktikaga, millest nähtub, et niisugused vastutavad töötajad on „liikmesriigi poolt määratud asjakohased isikud“ määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 teise lõigu tähenduses, ning on seega väär.

35 Lõpuks viitab komisjon eelotsusetaotluse mitmetähenduslikkusele ja niisuguse taotluse sisu puudutavate Euroopa Kohtu kodukorra artiklis 94 sätestatud nõuete järgimata jätmisele.

36 Kõigepealt olgu märgitud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on ELTL artiklis 267 ette nähtud Euroopa Kohtu ja liikmesriikide kohtute koostöö raames üksnes põhikohtuasja menetleva ja selles tehtava kohtulahendi eest vastutava liikmesriigi kohtu ülesanne kohtuasja eripära arvesse võttes hinnata nii eelotsuse vajalikkust asjas otsuse langetamiseks kui ka Euroopa Kohtule esitatavate küsimuste asjakohasust. Järelikult, kui küsimused on esitatud liidu õiguse tõlgendamise kohta, on Euroopa Kohus üldjuhul kohustatud otsuse tegema (31. jaanuari 2023. aasta kohtuotsus Puig Gordi jt, C-158/21, EU:C:2023:57, punkt 50 ning seal viidatud kohtupraktika).

37 Nimelt eeldatakse niisuguste eelotsuse küsimuste asjakohasust. Euroopa Kohus võib keelduda eelotsuse küsimustele vastamast vaid juhul, kui ei ole järgitud eelkõige kodukorra artiklis 94 sätestatud nõudeid eelotsusetaotluse sisu kohta või kui on ilmne, et Euroopa Liidu õigusnormi tõlgendamine või kehtivuse hindamine, mida taotleb liikmesriigi kohus, ei ole mingil viisil seotud põhikohtuasja faktiliste asjaolude või esemega, või kui probleem on hüpoteetiline (22. septembri 2022. aasta kohtuotsus Vicente (advokaaditasu maksmise kohustus), C-335/21, EU:C:2022:720, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

38 Esiteks tuleb aga tõdeda, et eelotsusetaotluse esitanud kohus on piisavalt selgelt ja täpselt esitanud põhikohtuasja iseloomustavad faktilised ja õiguslikud asjaolud, mida on korratud käesoleva kohtuotsuse punktides 15–29 ja millel põhineb Euroopa Kohtule esitatud küsimus, põhjused, mille tõttu tal tekkisid küsimused seoses määruse nr 1071/2009 tõlgendamisega, eelkõige, nagu nähtub eelotsusetaotlusest, selle määruse artikli 22 tõlgendamisega koosmõjus artikliga 6, ning seose, mille ta loob nende liidu õigusnormide ja VStG § 9 lõike 2 viimase lause vahel, mis on põhikohtuasjas kohaldatav.

39 Järelikult vastab eelotsusetaotlus kodukorra artiklis 94 ette nähtud nõuetele.

40 Teiseks, mis puudutab väidet, et eelotsuse küsimus on hüpoteetiline ning et puudub seos määruse nr 1071/2009 artiklite 6 ja 22 tõlgendamise, mida eelotsusetaotluse esitanud kohus taotleb, ning põhikohtuasja faktiliste asjaolude või eseme vahel, siis tuleb esimesena märkida, et selle määruse artikli 22 lõige 1 paneb liikmesriikidele kohustuse võtta vajalikud meetmed, et tagada, et karistused selle määruse sätete rikkumiste eest on tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad.

41 Ent nagu nähtub määruse nr 1071/2009 artikli 1 lõikest 1 koostoimes sama määruse artikli 3 lõikega 1, peab ettevõtja autoveo-ettevõtja tegevusalale lubamiseks ja sellel tegevusalal tegutsemiseks olema täidetud mitu nõuet, sealhulgas ettevõtja hea maine nõue. Sellest järeldub, et kui ettevõtja, kes sellele nõudele ei vasta, tegutseb sellel kutsealal, siis on tegemist määruse nr 1071/2009 rikkumisega, mille eest peavad liikmesriigid vastavalt selle määruse artiklile 22 määrama karistuse.

42 Lisaks, nagu tuleneb määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõikest 1, kuuluvad nende tegurite hulka, mis võivad mõjutada ettevõtja head mainet ja olenevalt olukorrast viia sellise hea maine kaotamiseni, rasked kriminaalkorras süüdimõistmised ja karistused, mis on määratud määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 kolmanda lõigu punktis b nimetatud liidu õigusnormide raske rikkumise eest.

43 Järelikult selleks, et tagada tõhus, proportsionaalne ja hoiatav karistus veoettevõtja hea maine kahtluse alla seadmise eest, mis võib tuleneda sellest, et see ettevõtja ei ole neid liidu õigusnorme järginud, ning selleks, et järgida kohustusi, mis neil lasuvad määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 ja artikli 22 alusel, peavad liikmesriigid eelkõige tagama, et nimetatud ettevõtjas toime pandud liidu õigusnormide raskete rikkumiste suhtes algatataks menetlus ja nende eest määrataks karistus, võttes selleks vastu vajalikud sätted, nagu eelkõige need, mis puudutavad kriminaalvastutust nimetatud rikkumiste eest.

44 Põhikohtuasjas kohaldatav VStG § 9 lõike 2 viimane lause kuulub aga niisuguste sätete hulka, kuna – nagu nähtub eelotsusetaotlusest – esiteks lubab see paragrahv autoveo-ettevõtjal määrata selle ettevõtja juures töötavate autojuhtide sõidu- ja puhkeaegu käsitlevate liidu õigusnormide järgimise eest vastutava töötaja ning teiseks toob niisugune määramine kaasa nimetatud äriühingus toime pandud rikkumiste eest kriminaalvastutuse ülemineku selliselt määratud vastutavale töötajale.

45 Teisena, nagu nähtub ka eelotsusetaotlusest, on eelotsusetaotluse esitanud kohtule esitatud vaidlusaluse otsuse õiguspärasust puudutav kaebus, mille raames peab eelotsusetaotluse esitanud kohus vastavalt riigisisesele õigusele kontrollima seda otsust tervikuna, tehes otsuse eelkõige selle kohta, kas põhikohtuasja kaebajale etteheidetav käitumine on karistatav. Seega sõltub vaidlusaluse otsuse õiguspärasus eelkõige sellest, kas käesolevas kohtuasjas VStG § 9 lõike 2 viimase lause kohaldamine on kooskõlas määruse nr 1071/2009 artikliga 22 koostoimes selle määruse artikliga 6. Nimelt põhikohtuasjas seda VStG sätet kohaldades tekib kõnealuste rikkumiste eest kriminaalvastutus ainult põhikohtuasja kaebajal, samas kui riigisisene õigus välistab võimaluse, et selle isiku käitumist võiks arvesse võtta selleks, et hinnata, kas kõnealune äriühing vastab hea maine nõudele.

46 Seega võiks käesolevas asjas VStG § 9 lõike 2 viimase lause kohaldamine ja järeldus, et põhikohtuasja kaebajal tekib kriminaalvastutus, mõjutada võimalust võtta asjaomaseid rikkumisi arvesse nimetatud äriühingu hea maine kontrollimisel, mida on muu hulgas silmas peetud määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõikes 2, ja võimalikke hea maine puudumise eest määratavaid karistusi, mis on ette nähtud eelkõige selle määruse artiklis 22.

47 Järelikult ei ole ilmne, et liidu õiguse tõlgendamisel, mida eelotsusetaotluse esitanud kohus taotleb, puudub igasugune seos põhikohtuasja faktiliste asjaolude või esemega või et eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimus on hüpoteetiline.

48 Selles osas ei oma tähtsust RE viidatud asjaolu, et talle põhikohtuasjas süüks pandavad asjaolud ei sisaldu määruse nr 1071/2009 IV lisas toodud rikkumiste loetelus, kuna – nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktidest 40–46 – määruse nr 1071/2009 artiklite 22 ja 6 ning põhikohtuasjas kohaldatava VStG § 9 lõike 2 viimase lause vaheline seos ei sõltu sellest, kas põhikohtuasjas kõne all olevad rikkumised kuuluvad nimetatud loetellu.

49 Kolmandaks olgu märgitud, et eelotsuse küsimustele vastates on Euroopa Kohtul liidu ja liikmesriigi kohtute pädevuse jaotuse raames ülesanne võtta arvesse eelotsuse küsimuste faktilist ja õiguslikku konteksti, nagu see on kindlaks määratud eelotsusetaotluses (2. aprilli 2020. aasta kohtuotsus Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, punkt 21 ja seal viidatud kohtupraktika). Nimelt ei ole Euroopa Kohtu pädevuses hinnata riigisiseste õigusnormide tõlgendust ega otsustada liikmesriigi kohtu poolt nendele sätetele antud tõlgenduse õigsuse üle (26. septembri 2013. aasta kohtuotsus Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika).

50 Sellest järeldub, et Euroopa Kohus peab lähtuma riigisisese õiguse tõlgendusest, mille on andnud eelotsusetaotluse esitanud kohus seoses sellega, et määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 teise lõigu kohaldamisel ei ole arvesse võetud rikkumisi, mille eest võetakse vastutusele vastutavad töötajad VStG § 9 lõike 2 viimase lause alusel, millel põhineb eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimus.

51 Austria valitsuse väide, et niisugune tõlgendus on ekslik, ei mõjuta seega selle küsimuse vastuvõetavust.

52 Eeltoodust järeldub, et eelotsusetaotlus on vastuvõetav.

Eelotsuse küsimuse analüüs

53 Oma küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas määruse nr 1071/2009 artiklit 22 koostoimes selle määruse artikli 6 lõikega 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riigisisesed õigusnormid, mille kohaselt võib isik, kellel tekib kriminaalvastutus autoveo-ettevõtjas toime pandud rikkumiste eest ning kelle käitumist võetakse selle ettevõtja hea maine hindamisel arvesse, määrata vastutava töötaja, kes vastutab autojuhtide sõidu- ja puhkeaegu käsitlevate liidu õigusnormide järgimise eest, ning kanda seega viimati nimetatud isikule üle kriminaalvastutuse nende liidu õigusnormide rikkumise eest, kui liikmesriigi õigus ei võimalda võtta nimetatud töötajale süüks pandud rikkumisi arvesse, et hinnata, kas veoettevõtja vastab hea maine nõudele.

54 Esiteks tuleb märkida, et nagu nähtub määruse nr 1071/2009 põhjendustest 1, 2 ja 4, on selle määruse eesmärk ajakohastada autoveo-ettevõtja tegevusalale lubamise eeskirju, et tagada nende eeskirjade ühtlasem ja tõhusam kohaldamine liikmesriikides, et tõsta autoveo-ettevõtjate kutsekvalifikatsiooni, ratsionaliseerida turgu ning parandada autoveo-ettevõtjate, nende klientide ja majanduse kui terviku huve silmas pidades teenuste kvaliteeti ja liiklusohutust.

55 Määruse nr 1071/2009 artiklis 3 sätestatud autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsemise nõuete hulgas on hea maine nõue, mille tingimused on täpsustatud selle määruse artiklis 6.

56 Sellega seoses nähtub esiteks määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 esimesest lõigust, et liikmesriikide ülesanne on kehtestada tingimused, millele ettevõtjad peavad vastama, et täita hea maine nõuet. Liidu seadusandja on selle määruse artikli 6 lõike 1 kolmandas lõigus siiski kehtestanud miinimumtingimused, mida see nõue peab sisaldama ja mille hulgas on selle sätte punktis b nimetatud tingimus, et veokorraldajat või autoveo-ettevõtjat ei oleks süüdi mõistetud ega talle ei oleks määratud karistusi selles punktis loetletud selliste liidu õigusnormide raskete rikkumiste eest nagu need, mis puudutavad juhtide sõidu- ja puhkeaega.

57 Teiseks peavad liikmesriigid määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 teise lõigu kohaselt selleks, et otsustada, kas ettevõtja vastab nimetatud tingimusele, võtma arvesse ettevõtja, tema veokorraldajate, tegevdirektori ja liikmesriigi poolt määratavate asjakohaste isikute tegevust. Selles sättes on ka täpsustatud, et viitamine süüdimõistmistele, karistustele või rikkumistele nimetatud määruse artiklis 6 hõlmab ettevõtja enda, tema veokorraldajate ja liikmesriigi poolt määratud asjakohaste isikute süüdimõistmisi, karistusi ja rikkumisi.

58 Sellest järeldub, et see, et autoveo-ettevõtja täidab oma veotegevuse käigus määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 kolmanda lõigu punktis b nimetatud õigusnorme, on üks tingimustest, millele ta peab vastama, et täita hea maine nõuet.

59 Selle nõude eesmärk on seega takistada seda, et siseturul tegutseksid autoveo-ettevõtjad, kes eiravad eelkõige liiklusohutus- ja sotsiaaleeskirju ning kahjustavad seeläbi määrusega nr 1071/2009 taotletavat eesmärki, mida on mainitud käesoleva kohtuotsuse punktis 54.

60 Autoveo-ettevõtja hea maine sõltub ka sellest, ega tema veokorraldajal ei ole raskeid kriminaalkorras süüdimõistmisi ja karistusi, mis on määratud määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 kolmanda lõigu punktis b nimetatud liidu õigusnormide raske rikkumise eest.

61 See tingimus vastab nii hea maine nõudega kui ka selle määrusega taotletavale eesmärgile, kuivõrd selleks on eelkõige takistada, et nende ettevõtjate tegevust, eelkõige nimetatud liidu õigusnormide kohaldamisalasse kuuluvaid tegevusvaldkondi, juhiks isik, kellel on raskeid kriminaalkorras süüdimõistmisi või karistusi, et vähendada ohtu, et sellel kutsealal tegutseksid hooletud veoettevõtjad käesoleva kohtuotsuse punktis 59 viidatud tähenduses.

62 Lõpuks sõltub autoveo-ettevõtja hea maine ka sellest, et ühelgi muul asjakohasel isikul, kelle liikmesriigid võivad määrata, ei oleks raskeid kriminaalkorras süüdimõistmisi ega karistusi määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 kolmanda lõigu punktis b loetletud liidu õigusnormide tõsise rikkumise eest.

63 Määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 teises lõigus sisalduvat mõistet „asjakohased isikud“, keda liikmesriik võib määrata, ei ole määratletud ei selles määruses ega ka kaudselt, viitega liikmesriikide riigisisesele õigusele. Seega tuleb nimetatud mõistet pidada liidu õiguse autonoomseks mõisteks, mida tuleb liidu territooriumil tõlgendada ühetaoliselt, võttes arvesse mitte üksnes selle sätte sõnastust, vaid ka konteksti ja selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osaks säte on (22. detsembri 2022. aasta kohtuotsus EUROAPTIEKA, C-530/20, EU:C:2022:1014, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika).

64 Sellega seoses nähtub määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 sõnastusest ja ülesehitusest, et „asjakohased isikud“ selle sätte teise lõigu tähenduses kuuluvad isikute kategooriasse, kelle käitumist tuleb arvesse võtta selle hindamisel, kas veoettevõtja vastab selle määruse artikli 3 lõike 1 punktis b ette nähtud hea maine nõudele. Järelikult võivad nende rasked kriminaalkorras

süüdimõistmised ja neile nimetatud määruse artikli 6 lõike 1 kolmandas lõigus osutatud liidu õigusnormide raskete rikkumiste eest määratud karistused kahjustada nimetatud ettevõtja head mainet, nagu ka ettevõtja enda või tema veokorraldajate rasked kriminaalkorras süüdimõistmised ja neile nende rikkumiste eest määratud karistused.

65 Arvestades aga hea maine nõudega taotletavat eesmärki, nagu see on välja toodud käesoleva kohtuotsuse punktides 59 ja 61, tuleb asuda seisukohale, et mõiste „asjakohane isik“ määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 teise lõigu tähenduses hõlmab muid isikuid kui veokorraldajad, kes vastutavad artikli 6 lõike 1 kolmanda lõigu punktis b nimetatud liidu õigusnormidega hõlmatud tegevusvaldkondade juhtimise eest ja kes peavad järelikult tagama nende õigusnormide järgimise nendes tegevusvaldkondades ning kellel tekib nimetatud õigusnormide rikkumise korral kriminaalvastutus.

66 Järelikult, kui liikmesriik annab selliste riigisiseste õigusnormidega nagu VStG § 9 lõige 2 eelkõige autoveo-ettevõtjatele võimaluse määrata käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis nimetatud tegevusvaldkondade juhtimise eest vastutavateks töötajateks muud isikud kui veokorraldajad, siis tuleb asuda seisukohale, et seda tehes on asjaomane liikmesriik määratlenud määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 teise lõigu tähenduses „asjakohasteks isikuteks“ niisuguse töötajate kategooria, kelle käitumist tuleb nende ettevõtjate hea maine hindamisel arvesse võtta.

67 Teiseks, nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktides 40 ja 41, kohustab määruse nr 1071/2009 artikli 22 lõige 1 liikmesriike võtma vajalikud meetmed, et karistused autoveo-ettevõtjatele, kes ei vasta hea maine nõudele, oleksid tõhusad, hoiatavad ja proportsionaalsed.

68 Nagu nähtub selle artikli 22 lõikest 2, kuuluvad nende karistuste hulka eelkõige autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsemise loa peatamine, loa tühistamine ja veokorraldajate sobimatuse deklaratsioon.

69 Kuna veoettevõtjate hea maine sõltub eelkõige sellest, ega veotegevuse käigus määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 kolmanda lõigu punktis b osutatud eeskirjade rikkumise eest ei ole kriminaalkorras süüdi mõistetud või määratud karistust – et täita selle määruse artikli 22 nõudeid –, peavad liikmesriigid eelkõige tagama, et kriminaalvastutus niisuguses ettevõtjas toime pandud nende õigusnormide raskete rikkumiste eest oleks kindlaks määratud nii, et see ei takista tõhusal, hoiataval ja proportsionaalsel viisil karistada hea maine kaotamise eest, mis võib nimetatud rikkumiste toimepanemise tagajärjel tekkida.

70 Näib aga, et põhikohtuasjas kõne all olevad riigisisesed õigusnormid võimaldavad autoveo-ettevõtjal määrata vastutava töötaja, kes vastutab määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 kolmanda lõigu punktis b osutatud liidu õigusnormide järgimise eest, et selle määramisega läheb sellele isikule üle kriminaalvastutus nende liidu õigusnormide rikkumiste eest, mis on toime pandud selle ettevõtja autoveotegevuses, ning et riigisisene õigus takistab selliselt määratud isiku käitumist arvesse võtmast, et hinnata, kas nimetatud ettevõtja vastab määruse nr 1071/2009 artikli 3 lõike 1 punktis b ette nähtud hea maine nõudele.

71 Seetõttu ei saa ettevõtjas pärast vastutava töötaja määramist toime pandud nimetatud õigusnormide rasked rikkumised kahjustada asjaomase ettevõtja head mainet.

72 Nimelt, kuigi selliselt määratud isik vastutab nende õigusnormidega hõlmatud tegevusvaldkondade juhtimise eest ja kuulub seega liikmesriigi määratud „asjakohaste isikute“ kategooriasse määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõike 1 teise lõigu tähenduses, ei too nende raskete rikkumiste eest kriminaalkorras süüdimõistmine ja määratud karistused kunagi kaasa asjaomase ettevõtja hea maine kontrollimise menetlust nimetatud määruse artikli 6 alusel ning neid ei võeta arvesse kontrollide käigus, mida pädevad asutused peavad tegema vastavalt nimetatud määruse artiklile 12, et teha kindlaks, kas autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsema lubatud ettevõtjad vastavad jätkuvalt sama määruse artiklis 3 sätestatud nõuetele.

73 Seega ei too niisuguste rikkumiste toimepanemine, sõltumata nende arvust ja raskusest, kunagi kaasa niisuguse hea maine kaotamist ega seetõttu autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsemise loa tühistamist või peatamist.

74 Järelikult takistavad niisugused riigisisesed õigusnormid, nagu on kõne all põhikohtuasjas, määruse nr 1071/2009 artiklit 22 rikkudes autoveo-ettevõtjate hea maine kahtluse alla seadmist ja neile karistuste määramist, isegi kui isikud, keda tuleb nende ettevõtjate suhtes pidada asjakohasteks isikuteks selle määruse artikli 6 lõike 1 teise lõigu tähenduses, on toime pannud määruse artikli 6 lõike 1 kolmanda lõigu punktis b osutatud liidu õigusnormide raske rikkumise.

75 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata, et määruse nr 1071/2009 artiklit 22 koostoimes selle määruse artikli 6 lõikega 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riigisisesed õigusnormid, mille kohaselt võib isik, kellel tekib kriminaalvastutus autoveo-ettevõtjas toime pandud rikkumiste eest ning kelle käitumist võetakse selle ettevõtja hea maine hindamisel arvesse, määrata vastutava töötaja, kes vastutab autojuhtide sõidu- ja puhkeaegu käsitlevate liidu õigusnormide järgimise eest, ning kanda seega viimati nimetatud isikule üle kriminaalvastutuse nende liidu õigusnormide rikkumise eest, kui liikmesriigi õigus ei võimalda võtta nimetatud töötajale süüks pandud rikkumisi arvesse, et hinnata, kas nimetatud ettevõtja vastab hea maine nõudele.

Kohtukulud

76 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. oktoobri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 1071/2009, millega kehtestatakse ühiseeskirjad autoveo-ettevõtja tegevusalal tegutsemise tingimuste kohta ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 96/26/EÜ (muudetud nõukogu 13. mai 2013. aasta määrusega (EL) nr 517/2013), artiklit 22 koostoimes muudetud määruse nr 1071/2009 artikli 6 lõikega 1

tuleb tõlgendada nii, et

sellega on vastuolus riigisisesed õigusnormid, mille kohaselt võib isik, kellel tekib kriminaalvastutus autoveo-ettevõtjas toime pandud rikkumiste eest ning kelle käitumist võetakse selle ettevõtja hea maine hindamisel arvesse, määrata vastutava töötaja, kes vastutab autojuhtide sõidu- ja puhkeaegu käsitlevate liidu õigusnormide järgimise eest,

ning kanda seega viimati nimetatud isikule üle kriminaalvastutuse nende liidu õigusnormide rikkumise eest, kui liikmesriigi õigus ei võimalda võtta nimetatud töötajale süüks pandud rikkumisi arvesse, et hinnata, kas nimetatud ettevõtja vastab hea maine nõudele.

Allkirjad